

de a disolva tălt plumbă fără a se solidifica: de aceea se și întrodusă adesea prin întreținere plumbă și bismuthă în mercur; dar atunci mercurul face tot dăunătoare.

Amalgamul format de 1 p. de bismuthă și de 4 p. de mercură are proprietatea cea căruiă de a se lipi rapid de corpă și care se poate în contact. Kînd se toarnează acest amalgam într-un balon uscat sănătatea să fie și puțin cald, și se prezentă de toată suprafața basculă, atunci se produsă o cavitățe care este adesea prea profundă.

METALURGIEA MERCURULUI.

Mineralele de mercură se dezvoltă la doar, care sunt mercurul nativ și mercurul sulfurat. Se găsesc mai că seama în grădini, schisti argilo-bituminosi, calcară compacți și suprapuși la tărâmul hârtiai care se din mai că seama de tărâmul jurasic.

Metalurgiea mercurului este prea simplă: trebuie să se dezvolte miniera de mercură prin fieră sau calce; sau să se extragă sulfatul de mercură la ardere, care transformă sulful în acidul sulfosu, și care izolează mercurul.

Mercurul se extrage în apărate destilatorii.

Minerele de Almaden în Spania, de Idria în Capniol, sunt cele mai importante: Bulgaria, Transilvania, deasă celor Doar-Ponte, și asemenea mine de mercură; se exploată încă din Kina, la Iaponia și la Perse.

A R G I N T U.

Argintul este, din toate metalele, cel mai ales, și acela care poate fi cel mai frumos poliț. Kînd să se precipite dintr-o disoluție printre alt metal, atunci se prezintă sub formă de un vîrtețel așezat compus de grupuri cristaline care dobândesc tăltă coesiune prin presie și batere și ciocanul. Kînd se topesc și se lasă de se răcire, încearcă, atunci cristaliză în octaedri volutinoși sau în cubi.